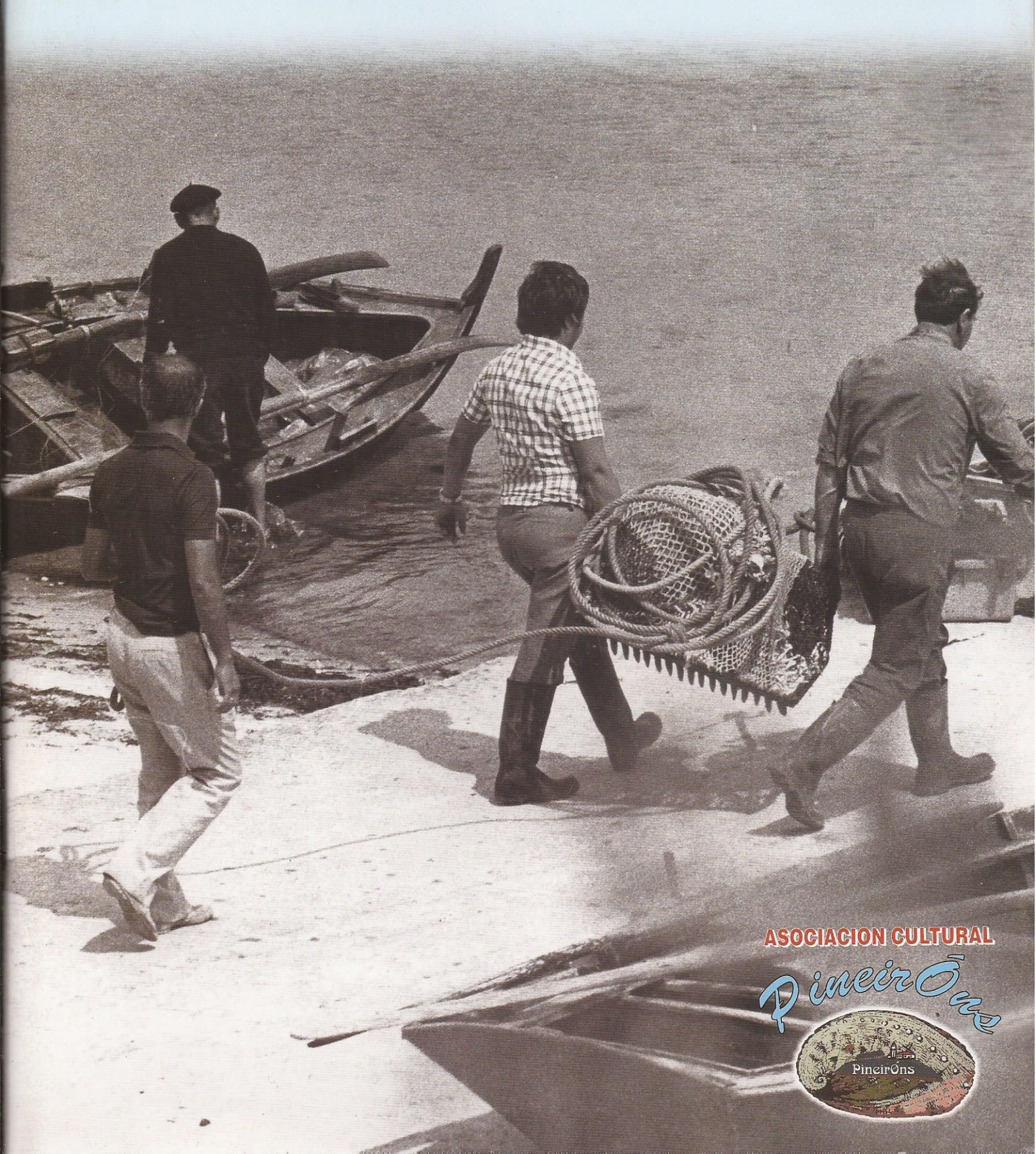

A UNIOS

Nº 20

MAIO 2015

ASOCIACION CULTURAL

Pineiróns

O AFRODITI P UN EMBARRANCAMENTO E MOITAS ANÉCDOTAS

Por: Fernando Martínez

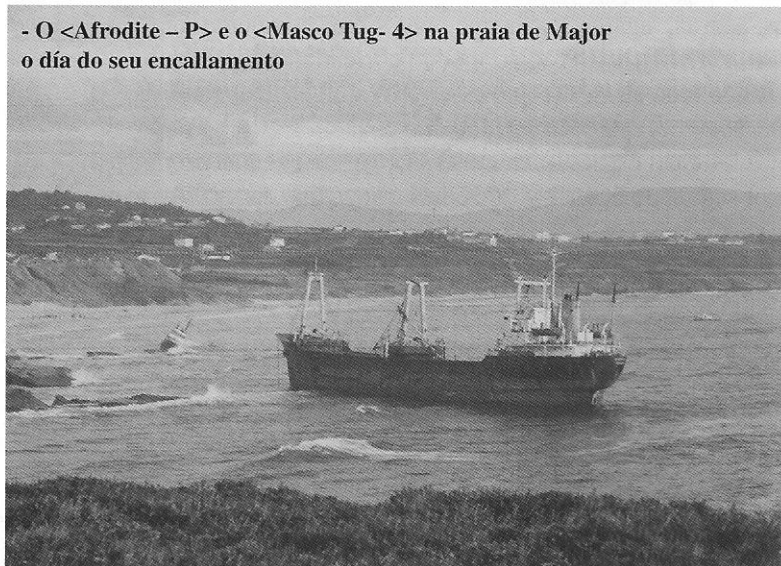
O 3 de outubro de 1981 un barco encallaba na praia de Major, a carón do viveiro de centolas que o meu pai tiña nesa praia.

Esa noite, que non fora a peor do inverno, quixo que este pequeno mercante e mais o seu remolcador, o <MANSO TUG IV>, quedara pousado enriba das pedras, dereitiño. Tiña unha escaleira de corda colgada no seu costado de babor que, en certo modo, invitaba a subir a el. E, por que non?

Tiña eu doce anos e como outros tantos rapaces, ese día, dunha maneira ou doutra, conseguimos ter unha escusa para non ir á escola e ir ver “o barco”... Que de xente!!! Media aldea estaba alí! E claro, os rapaces buscando a maneira de acercarse o mais posible, pero tamén estaban os maiores diante prohibíndoo; máis dunha orellada temos levado por iso.

Escoitábanse as testemuñas da xente, que xa estiveran pola mañá, que dicían: - Ía cargado de negriños, dicía un.

- O <Afrodite - P> e o <Masco Tug- 4> na praia de Major o día do seu encallamento

Outro paisano do lugar explicaba, movendo as mans, como lle tiraran un cabo e, tensando todos os que alí estaban, conseguiron que baixaran por el a tripulación. Comentaban, como co peso, caeran a auga varias veces. E de como, unha vez en terra, foron metidos nunha ambulancia que despois tivo un accidente antes de chegar a Portonovo, e un veciño os metera no seu coche, unha “SIATA”, e os levara para o hospital. ...

Pero a cuestión do barco e da historia que nos ocupa non era o salvamento da tripulación. Nas nosas pequenas mentes, e ben seguro que nas mentes da maioría, tiñamos a mesma pregunta: Que habería dentro do barco?

Todo o mundo o pensaba e nas noites seguintes comprobámolo. Aparecían tractores, furgonetas,..., cargados con chapas mariñas e outros materiais. Aquilo era unha festa! Ata polo día, á vista de todos. Os mais atrevidos subían ao barco pola

escala, aquela que tanto invitaba a subir a el. Eu mesmo vin baixar a un home cargado cunha máquina de cortar friame ás costas e, nos brazos, bolsas cheas de ferros que, vai ti a saber para que serían!

Un dos primeiros días, mirando para o barco, algo curioso chamou a miña atención. Vira, no costado de babor que era o que daba a terra, un buraco, e pensei que por el sería moi fácil entrar. Pero á vez preguntábame: A ninguén se lle ocorreu? Non o viron? Que raro, pensei eu.

Non quixen saber mais, ala fun. Díxenlle aos demais: - Vós subide pola escala de corda, que está moi alta e a min se me fai moi perigosa. Eu asomei a cabeza polo buraco e como non se vía nada, decidín meter un pé dentro e alá fun. Foi así como entendín por que non entraba ninguén por aí, quedei enzoufado de chapapote case ata a altura da cintura. A ver como contaba eu na casa a desaparición dos pantalóns!

Houbo quen, durante varios días, non foi á escola coa desculpa de ter algo que facer na casa, sendo o verdadeiro motivo, carrexar cousas do barco. Parece ser que dentro del, había de todo!

Houbo un mecánico ao que se lle ocorreu, con bastante lóxica, que habería unha chea de ferramenta dentro, como levan todos os barcos para as súas reparacións no mar. O que non se deu de conta é que, coa noite e ás apalpadas, non apreciabas si eran chaves fixas, estrela, allen,..., ou se eran tarraxas das usadas para facer roscas. Pero mala sorte tivo. Ao día seguinte foi repasar o “botín” e decátase de que as chaves non servían. Nós, os rapaces, non o podíamos entender, pero seica que hai unha medida chamada “inglesa” e tiñan a medida en polgadas non en milímetros como as nosas. Menos mal que había unha enorme chave inglesa que era a única que non entendía de medidas, polo menos algo aproveitou.

No barco había de todo, incluso un torno que, dado o seu tamaño, non houbo maneira de sacalo de dentro. Aínda que se escoitaron voces que dicían: Se houbera estado mais tempo, todo iso non se ía a afundir no mar.

Houbo quen conseguiu chegar moi preto do barco cun tractor co tino de cargar uns bidóns que supoñía contiñían aceite ou valvulina, que ben seguro ía aproveitar para as máquinas da casa. Despois do enorme traballo de cargar aqueles pesados bidóns e saír da praia con eles, ao chegar á estrada para marchar para a súa casa, a “parella” da Garda Civil dálle o alto, e agradecéndolle o ter sacado aqueles barrís, invítárono a que os levara para a Comandancia de Mariña para que se fixeran cargo deles. Por moito que protestou aquel home non lle quedou mais remedio que dirixir a súa marcha cara a Portonovo e regresar de baleiro a súa casa.

Todos os días había xente na praia, curiosos de todos os puntos de Galicia que viñan a ver os barcos ou, polo menos, o que quedaba deles, pouco a pouco, estábanos alixeirando do seu peso.

Houbo incluso algúns que, pola súa ignorancia, arrancaban, rompían e levaban de todo, sen saber para que lle ía servir despois. Algúns chegaron incluso a cortar os cabos dos botes salvavidas, porque non sabían como arrialos, esnaquizándose estes contra as pedras. Na praia non quedaba nada, todo servía, ben porque era útil para algo ou como *souvenir*: unhas curiosas lámpadas de aceite, os “ollos de boi”, cuberterías, olas da cociña, pratos, mantas,..., aquilo era como ir a un bazar, había de todo.

Unha historia curiosa é a de catro veciños que, estando na taberna, a un deles ocorréuselle formular esta pregunta:

- Vamos ao barco? - De noite? Contestaron os outros. - Por que non? - A de haber moita xente. Apuntou outro. - Diso encárgome eu. Respondeu o que fixo a pregunta.

Todos dubidaron ata que un deles berra: - *No hay huevos!* - Que? Responderon todos. VAMOS!

Aquilo era unha feira de xente. Deciden subir todos xuntos pero como había un que coñecía a estruturas dos barcos, dixo: - Agardade aquí que agora veño. Vós, pase o que pase e sintades o que sexa, non vos movades de aquí, tranquilos, non vos movades.

E desapareceu polos corredores do barco. Os outros, agarda, agarda,..., ata que unha sirena estridente rompe a relativa tranquilidade da feira que había esa noite dentro. PI, PI, PI, PIIIIIIIIII !!! Todo o mundo correndo, escapando, de... De que? Ninguén o sabía, pero todo mundo saía do barco a bulir, deixando todo atrás, excepto estes tres amigos que, con máis medo que outra cousa, agardaban a que aparecera o seu compañeiro que, sorrinte, apareceu ao cabo dun anaco.

- Que, xa marcharon todos? Pois ala, a traballar! E estes catro fenómenos, sós, puxéronse a cargar co que puideron.

Ao cabo dun tempo, cando xa tiñan todo en cuberta e se preparaban a baixalo a terra, soan uns disparos dende a praia e unhas voces que dicían: ALTO! ALTO!

Medo? Para nada! Os nosos intrépidos amigos, amparados pola noite, conseguen saír do barco e perderse fuxindo polo monte e, deixando case todo atrás, chegaron ata onde tiñan os coches. Uns falaban de marchar, outros de volver ao barco a buscar o que deixaran na cuberta pero, o sentido común imperou.

Dous deles marcharon para as súas casas, pero os outros dous querían saber que pasara, quen pegara os tiros. E, como se nada, aí os van, cambian os coches de onde os tiñan agochados e volven pola praia. Ao chegar preguntan a unha xente que había alí: - Que pasou? E, de súpeto, alí están coa “parella” e máis o Axudante Mariña, que se presume fora o que pegara os tiros, explicándolles que había alguén encima do barco e, por seguridade, non fora que estiveran a roubar, fixeran uns tiros de aviso para que baixaran, pero que se lles escaparon polo monte. Aos dous, a pesar da graza que lles facía, non puideron mais que preguntarse: Que lles importaría a estes?

Coido que a este barco non lle deron tempo pero, ben seguro que, de quedar no seu novo berce un pouco máis, non farían falla moitos cartos para despezalo, os veciños xa se encargarian del. Ata houbo quen falou de montar unha “Boite” cunha pasarela dende terra. Tampouco era mala idea!

Un día chegaron, pola marea chea, uns remolcadores que tiraron del ata sacalo das pedras, pero pouca graza fixeron xa que, aos poucos metros, o barco afundiú para xa non xurdir mais. Alí quedou ata o mes de xullo que o dinamitaron. A barcaza encargada do traballo fixo baixar o prezo do muxo na lonxa xa que o traían a centos de kg mesturado con outros peixes.

AFRODITE -P

Mercante de 2.000 toneladas de desprazamento, que fora recollido en Vigo polo remolcador Kuwaití <MASCO TUG - 4> para levalo ao porto do Pireo para o seu despezamento. Por mor do forte mar reinante e a un fallo mecánico do remolcador os dous barcos quedaron á deriva, indo a quedar o AFRODITE-P encallado nas rochas norte da praia de Major (Aios - Noalla - Sanxenxo) e o remolcador no centro da mesma praia.

Sucedía un 3 de outubro de 1981.

(*Naufraixios en las Rías Baixas. Lino Pazos Pérez. 2001*)

EN TEMPORADA:
Caza
Lamprea
Angulas

AMPLIA CARTA

Restaurante

Casa Dora

José del Río, 6 - Teléf.: 986 881 383 - MARÍN

